ζώπυρον τῆς σοφίας τῆς ἱερᾶς, ὅτι παρ' ἡμῖν ἐκ βάθρων κινδυνεύει ἀφανισθῆναι ἡ τῆς σοφίας πηγή [1] ». καὶ Βασιλείῳ τῷ Κνέζῃ Ὀζροβίας ταὐτὰ περὶ συστάσεως Φροντιστηρίων ἐπέστελλε, τῶν χωρῶν τότε τούτων σαλευομένων ὑπὸ τῶν δυσμόθεν ἀνέμων [2]. Ὀντως δὲ αὐτόθι Ἕλλην διδάσκαλος ἀναφέρεται (1595) Σίμων ὁ Σιμωνίδης [3]. Ὀψιαίτερον δὲ διὰ Παϊσίου τοῦ Λιγαρίδου (1660) καὶ ἑτέρων Ἑλ-

---

στημῶν· ἐν Παρισίοις, Φλωρεντίᾳ καὶ Βενετίᾳ ἐδιδάχθη τὴν θεολογίαν, φιλοσοφίαν, ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν, μετ' ἀκριβείας ἐξέμαθε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικήν, προσῳκειώθη τῇ Ἰταλικῇ καὶ Γαλλικῇ, καὶ παρασκευασθεὶς οὕτως, ἔλαβε τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐν Ἄθῳ ἐν τῇ Μονῇ Βατοπέδου. Γνωσὸν, ὅτι εἰς Ῥωσσίαν προσεκλήθη ἐπ' ὀλίγον χρόνον, πρὸς ἐξέτασιν τῆς τοῦ μεγάλου Ἡγεμόνος βιβλιοθήκης· ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια ἐπέκλωσεν αὐτῷ, ἵνα μείνῃ ἐν Ῥωσσίᾳ πρὸς φωτισμὸν αὐτῆς μέχρι θανάτου. Ἐξέμαθε τὴν Ῥωσσικὴν καὶ Σλαβικὴν, ἐξῳκειώθη πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν τῆς Ῥωσσίας, πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ χρείας αὐτῆς, μετὰ προσοχῆς ἐξηρεύνα πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ γιγνόμενον, καὶ ἐν παντὶ ἀξιολόγῳ γεγονότι ἀπεφαίνετο διὰ τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ λόγου. Ὑπερησπίζετο τὴν ῥωσσικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τῶν ἀξιώσεων τῆς Ῥωμαϊκῆς, (Μέγας διδάσκαλος καὶ μάρτυς ὑπὲρ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας· Ἴδε Σύνοψιν τῆς ῥωσσικῆς πνευματικῆς Φιλολογίας ὑπὸ Φιλαρέτου Ἀρχιεπισκόπου Χαρκοβίας. 1859. Σελ. 194.) Ἔγραφε κατὰ τῶν ὀρθολογιστικῶν διδασκαλιῶν τῆς δυτικῆς Μεταρρυθμίσεως, κατὰ τῶν Ἰουδαίων, τῶν Ἐθνικῶν καὶ Μωαμεθανῶν· διώρθου τὰ ἱερουργικὰ βιβλία, διεσάφει τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐθιμοταξίας, ἀνεσκεύαζε διαφόρους ψευδεῖς καὶ δεισιδαίμονας ἑρμηνείας περιφερομένας ἐν τῷ λαῷ, ἐνουθέτει τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς πάντα ζητοῦντα παρ' αὐτοῦ συμβουλὴν, μετέφραζε συγγράμματά τινα τῶν Πατέρων, οὕτω δὲ ἐνεργῶν ἐμόρφωσε πολλοὺς ἄνδρας, οἵτινες τὸ παρ' αὐτοῦ ἀρξάμενον μέγα ἔργον τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ τῆς Ῥωσσίας ἠδύναντο μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἵνα ἐξακολουθήσωσιν.»

(Ἐκ τῶν Προλεγομένων εἰς τὴν παρὰ τῇ ἐν Καζάνῃ Πνευματικῇ Ἀκαδημίᾳ ἔκδοσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ἕλληνος. Ὅρα «Ὀρθόδοξον Ὁμιλητὴν» ἐκδιδόμενον παρὰ τῇ ἐν Καζάνῃ Πνευματικῇ Ἀκαδημίᾳ. Τεῦχος Φεβρουαρίου 1859. Σελ. 3—9.) Ἐκ μεταφρ. Ἰω. Παραπαντοπούλου. Πρβλ. Σοφ. Κ. Οἰκονόμου ἐν βίῳ Γρηγορίου Εἰρηνουπόλεως σελ. 7. ἐν Σημ.

(1) Ἐπιστ. λϑ' τοῦ εἰρημένου τῆς Θεολ. Σχολῆς κώδικος.

(2) Ἐπιστολ. ρξς', ρξή. τοῦ αὐτ. κώδ.

(3) Ἐπιστ. ριϑ', σκά. ἐπίσης.